

HÁRIÐ Á MILLI L'ORÉAL OG GILLETTE

THE SYSTEM · 11

Hár er smáatriði sem fólk þykist skilja.

Það kallar það hreinlæti, fagurfræði, sjálfsmynd, menningu, helgisið.

Í raun eru það bara landamæri – milli þess sem þú sýnir og þess sem þú felur.

Sumir fela það rökurum, sumir snyrtifræðingum, sumir nútímataækjum sem lofa sjálfstæði og fullkomnun. En hárið situr sem fastast, þrjóskt, líffræðileg áminning: þú ert dýr áður en þú ert félagsvera.

Og samt er það ekki óvinur. Það er óþægilegur vinur, ferðafélagi sem minnir þig á hvaðan þú kemur. Það dreifist nánast eins og hárpípur, hefur lit sem erfðakortið þitt úthlutaði því og sögu sem þú getur ekki þurrkað út. Jafnvel þeir sem þjást af hárlosi eru ekki án þess – þeir hafa aðeins misst það um tíma sem enginn getur skilgreint.

En til að skilja hárið þarftu að fara aftur til upphafsins – þangað sem maður snýr alltaf aftur: til frummannsins.

Ég ímynda mér það svona, í forsögulegri noir-senu. Tvær verur á bak við grasvegg eru að tala saman. Þriðja manneskjan kemur og getur ekki greint hvort þeirra er karlinn og hvort konan. Andlitið nægir ekki. Andlitið blekkir.

Svo konan ákveður að breyta örlögum sjálfsmyndar sinnar.

Hún fer niður að ánni, horfir á sig í vatninu og sér skegg.

Henni líkar það ekki. Það er ekki hún. Það greinir hana ekki frá hinum.

Hún finnur beittan stein og byrjar að fjarlægja hárin, eitt í einu.

Hún kemst að því að hárin vaxa hægt aftur – og það gefur henni forskot: hún þarf ekki að endurtaka helgisíðinn á hverjum degi. Og hún uppgötvar nokkuð enn máttugra: karlinn horfir öðruvísi á hana.

Munurinn verður aðdráttarafl.

Munurinn verður tungumál.

Þaðan sprettur öll menning hársins: fyrst táknræn, svo félagsleg, svo hreinlætisleg, svo vísindaleg, svo hugmyndafræðileg.

Allt til öfga nútímans: þeirra sem segja að hárið verji mann gegn bakteríum og að því verði að halda; þeirra sem segja að það verði að fjarlægja til að maður sé samþykktur; þeirra sem segja að það verði að móta til að maður sé eftirsóttur.

Sannleikurinn er einfaldari: hárið fæðist, vex, sveigist... og þar sem það sveigist, deyr það.

En rótin lifir áfram, þrjósk, eins og sumar hugmyndir sem maður losnar ekki við, jafnvel ekki með viljastyrk.

Og svo er það lokareglan, sú sem aðeins sögumenn þekkja:

aldrei gera hár að her.

Munurinn er örlítill – aðeins einn sérhljóði.

En hann breytir öllu.

Ferdinando